

θιβάλλω Θήρ. ἀνεθ-θιάλλω Κάρπ. ἀνεθιβέλλω Θήρ. 'νεθ-θιβάλλω Τήλ. ἀναθιβάνω Κρήτ. Κύπρ. Μήλ. Νάξ. κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνανθιβάνω Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) ἀναθιβαίνω Κέρκ. Κρήτ. ἀναθιβαίρων Κρήτ. ('Εμπαρ.) ἀνεθιβάνω Κύπρ. ἀνεθιβάζω Χίος

Τὸ μεσν. ἀναθιβάλλω. Πβ. καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀθι-βάλλω. Καὶ ὁ τύπ. ἀναθιβάνω μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 463 (ἔκδ. Wagner σ. 137) «ἐκάθισαν ν' ἀναπαυθοῦν, καμπόσον ν' ἀνασάνουν, | γαδάρου τὰ καμώματα ἐκεῖ τ' ἀναθιβάνουν». Διὰ τὸ ἀνεθιβάλλω πβ. ἀναθίνω -ἀνεθίνω κτῶ. Ἐν τῷ ἀναθιβαίρων τὸ ρ κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -έρινω ρ., ὡς ἀμολλάρω -ἀμολλέρινω κττ. Τὸ ἀνεθιβάζω κατὰ τὸ βάζω παρὰ τὸ βάλλω.

Α) Ἀμτβ. **1)** Εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἐνδοιάζω, διστάζω, ἀμφιβάλλω Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.: Θὰ πᾶς αὔριο 'ς τὸ πλύμα; — Ἀνανθιβάνω με τούτοισι τὸν καιρὸ 'Αργυρᾶδ. **2)** Ἐχω διάφορον γνώμην περὶ τίνος, διαφωνῶ πρὸς τινὰ περὶ τίνος Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.): Μὴν ἀνανθιβάνης σ' αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω. **3)** Ἀπροσ. ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν Θήρ.: Μὴδὲ τοῦ ἀνεθιβέλλει Λαμπριανὰ (οὐδὲ κατὰ διάνοιαν τοῦ ἔρχονται τὰ Λαμπριανὰ, ἤτοι γλυκύσματα τοῦ Πάσχα).

Β) Μετβ. **1)** Κάμνω λόγον περὶ τίνος, ἀναφέρω τι Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. Μήλ. Νάξ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Μὴ μ' ἀναθιβάλλης τὰ παλαιὰ Κρήτ. Μὴ μοῦ τὸ ἀνεθιβάλλης Θήρ. Ἦσεν ἢ ἀθ-θιολῆ κ' ἐνεθ-θιάλαμέν τον (λόγου γενομένου ἀνεφέραμεν αὐτόν) Κάρπ. || Φρ. Ἀόξυγγας μ' ἐπιασε, κάποιος θὰ μ' ἀναθιβάνη (πρόληψις) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις τ' ὄνομα καὶ τὸ ἀναθιβάνεις;
ὄνομα ποῦ δὲν ἤξερεν ὁ νοῦς σου νὰ τὸ βάλλῃ;
Νάξ.

Δάσκαλε, εἶδα ναι τὰ μιλεῖς κὶ αὐτὰ π' ἀναθιβάνεις;
Κρήτ.

Κόρη, ποῦ τὸ 'βρες τ' ὄνομα αὐτὸ π' ἀνεθ-θιάλλεις;
Κάρπ.

Τὴν πρὸ ὁμορφη τῆς γειτονιᾶς ἀναθιβάναν ὅλες
Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἱμπερ. καὶ Μαργαρ. στ. 667 (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,307) «λοιπὸν πρὸς τὸ ἐγκόλφειον θέλω ν' ἀναθιβάλλω». Συνών. ἀθιβάλλω **3**, ἀθιβολεύω (II) **3**, ἀμφιβάλλω **2**, ἀναβάλλω **5**, ἀναγογγυρεύω **2**, ἀναγορεύω **1**, ἀναγυρεύω **2**, ἀναθιβολεύω **1**. **β)** Ἀφηγοῦμαι, ἐξιστορῶ τι Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ἄι μου Γεώργι ἀφέντη μου, ὁμορφοκαβαλλάρι,
ποῦ 'σαι ζωσμένος τὸ σπαθὶ καὶ τὸ χρυσὸ κοντάρι,
τὴ χάρι καὶ τὴ δόξα σου θέλω ν' ἀναθιβάλλω
Κρήτ.

Τὼρ ἀρκινῶ σας τὴν ἀρκὴν νὰ σᾶς ἀνεθιβάνω,
ν' ἀκούσετε πῶς ἔχασεν τὸν μέγαν δραομᾶνον

Κύπρ. **γ)** Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, ἀναφέρω τὸ ὄνομα τινὸς ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ ἱεροπραξίᾳ, μνημονεύω Ἀμοργ. Κρήτ.: Ἀναθιβαλέ done ὁ παππᾶς Κρήτ.

2) Φέρω τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ, ἀναμνησκομαι, ἐνθυμοῦμαι Θήρ. Κρήτ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν τὸν ἀναθιβάλλω ποῖος ἦταν Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Θέ μου καὶ δῶσ' μου ἀπομονή καὶ νοῦν εἰς τὸ κεφάλι
ν' ἀναθιβάλλω καὶ νὰ πῶ καὶ τῷ Σφακιῷ τὰ βάλῃ

(παθήματα, συμφορὰς) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 121 (ἔκδ. SLambros σ. 118) «λοιπὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς πόλεμον μεγάλον | ἐπῆγεν ὁ πατέρας της καθὼς

ἀναθιβάλλω». Συνών. ἀναγορεύω **1 β**, ἀναθυμίζω, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι. **3)** Διανοοῦμαι, σκέπτομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀναθιβάνω ὁ ἄμοιρος γλήγορα νὰ μισσέψω,
τὰ ξένα κάλλια νὰ μὲ φάν παρ' ἐπαδῶ νὰ ρέψω.

ἀναθίβαλμα τό, Πελοπν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθιβάλλω.

Πανουργία, ραδιουργία ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κ' ἐσὺ ἀδερφέ, δὲν τὰ 'λεγες ποτὲ τὰ λόγια τοῦτα,
τώρα πῶς τὰ ξεστόμισες καὶ πῶς τὰ 'βαλε ὁ νοῦς σου;
γυναικεία ἀναθιβάλματα διαγύρισαν τὸ νοῦ σου!

Πελοπν.

ἀναθιβολεύω ἀμάρτ. ἀναθιβολεύω Δ.Κρήτ. ἀνεθιβολεύω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀθιβολεύω. Τὸ μέσ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1961 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... ὅ,τι 'σφαλα γιὰ κείνη | νὰ μὴν ἀναθιβολευτῇ».

1) Κάμνω λόγον περὶ τίνος, ἀναφέρω ἔνθ' ἄν. **2)** Ὑπενθυμίζω Α.Κρήτ.: Μὴ δοῦ τὸ ἀνεθιβολέψης κ' ἐκεῖνος δὲ θὰ τὸ θυμηθῇ.

Πβ. ἀθιβάλλω, ἀθιβολεύω, ἀμφιβάλλω, ἀναβάλλω, ἀναθιβάλλω.

ἀναθιβολή ἡ, ἀμάρτ. ἀνεθιβολή Θήρ. 'νεθ-θιβολή Τήλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ἀθιβολή.

1) Ὁ περὶ τίνος γινόμενος λόγος, μνεία: Ἐγὼ θὰ τοῦ φέρω ἀνεθιβολή γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ Θήρ. Δὲ μοῦ 'καμε ἀνεθιβολή γιὰ τοῖς δραχμῆς ποῦ μοῦ χρωστᾷ αὐτόθι. Εἴχαμε τὴ 'νεθ-θιβολή σου Τήλ. || Ἄσμ.

Γαμπρέ μου ὠραιότατε με τὴ βολλὴ σπουδὴ σου,
'ς τοῦ βασιλέα εἶχανε τὴν ἀνεθιβολή σου

Θήρ. Συνών. ἀθιβολή **4**, ἀναβολή **8**, ἀναγορεῖα **1**. Πβ. ἀναθυμεθῇ, ἀναθύμημα, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, ἀνακάλημα, θύμησι. **β)** Συζητήσις Θήρ.: Εἶδ' ἀνεθιβολή εἶχανε τόση ὥρα; **2)** Ἀπόκρισις, ἀπάντησις Θήρ.: Δυὸ γραφάδες ἔχω ποῦ τῶσε βέδω κὶ ἀνεθιβολή! (δυὸ ἐπιστολὰς τοὺς ἔχω στείλει καὶ ἀπάντησις κάμμία!).

ἀνάθινος ὁ, Κάρπ. ἀναθινὸς Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. θινὸς (σωρὸς) παρὰ τὸ ἀρχ. θίς.

Τὸ ἄκρον ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖται διὰ σκαπάνης, διότι διὰ τοῦ ἀρότρου τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν: Περίσκαψε τὸν ἀνάθινον νὰ μὴν ἀπομείνῃ χέριςος. Συνών. ἀναβόλα **1**, ἀναβολάδα, ἀναβολή **2**. Πβ. καὶ ἀνάβολος **1**.

ἀναθόλα ἡ, ἀμάρτ. ἀναθέλα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. θόλα, παρ' ὁ καὶ θέλα.

Στρογγυλὴ λευκὴ κηλὶς γινομένη εἰς τὴν ἱριδα τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προξενούσα τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεως. Συνών. ἀσπράδα, ἀσπράδι, θόλα.

ἀναθολιάζω ἀμάρτ. ἀνιθολιάζω Ἱμβρ. Σαμοθρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. θολιάζω.

Ἐξογκῶνω τὰ διὰ τῆς μακρᾶς συμπίεσεως συμπτυκνωθέντα γεμίσματα τῶν προσκεφαλαίων καὶ στρωμνῶν διακινῶν καὶ ἀνατινάσσων καὶ πλήττων αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν ἢ ράβδου, τὰ κάμνω τρόπον τινὰ θολωτά, φουσκωτά ἔνθ' ἄν.: Δὲ δ' ἀνιθολιάεις τὰ προσκέφαλα κὶ γινῆκαν σὰ δλάκισ Ἱμβρ. Ἀνιθολιάσέ του τοῦ στρώμα νὰ γίῃ πρὸ μαλακὸ αὐτόθι.

